

Noman wandelt nu met honden

Een groeiende groep pleeggezinnen vangt niet-begeleide minderjarige vluchtelingen op

- ▶ Tot 2015 woonden de meeste minderjarige vluchtelingen in opvangcentra en leefgroepen
- ▶ Een pleeggezin biedt kansen tot ontwikkeling
- ▶ De jongsten kunnen nu erg snel naar een gezin

Jozefien VAN HUFFEL

Geboren in een door de Taliban gedomineerd gebied in Afghanistan, gevlucht toen hij veertien was, hier gestrand. Sinds november woont de zestienjarige Noman* bij Elena Reynaert, Lucas Tavernier en hun kinderen in Gent. „Hij heeft zijn kamer, maar gebruikt die enkel om te slapen”, lacht Reynaert. „Hij zit liever beneden bij ons, zelfs wanneer hij met zijn gsm bezig is. Noman komt uit een gezin met negen kinderen, ging niet naar school en was dus vaak thuis. Misschien koos hij op zoek naar die huiselijkheid voor een pleeggezin.”

Tussen november 2015 en eind vorig jaar kregen 183 niet-begeleide minderjarige vluchtelingen een plek in een pleeggezin. „Voordien was er geen sprake van systematische plaatsingen”, zegt Karl Brabants van Pleegzorg Vlaanderen. „We lanceerden het proefproject *Geef de wereld een thuis* omdat het aantal minderjarige vluchtelingen toenam. De meerderheid is ouder dan vijftien, maar toch groeit de groep jongere jongens. Ook boden heel wat mensen spontaan aan iemand in huis te nemen.”

Achttienhonderd kandidaat-pleeggezinnen dienden zich aan, van wie ongeveer tien procent zich inschreef voor een vormingstraject. „Sommige ande-

ren hadden een ander beeld van de doelgroep. Het gaat vooral om tienerjongens uit Afghanistan”, zegt Brabants. „Een aantal gezinnen met meer belangstelling in meisjes of kleuters kwam echter in de reguliere jeugdzorg terecht, wat ook een goede zaak is.”

Pleegzorg Vlaanderen werkt voor *Geef de wereld een thuis* samen met jeugdhulporganisatie Minor-Ndako. „Bij de matching richten wij ons meer op het profiel van het kind, Pleegzorg op dat van de ouders”, zegt Karin Six. „We proberen ook contact te leggen met de biologische ouders. We leggen hen uit waarom we het een goed idee vinden dat hun kind in een gezin terecht komt en dat dat geen invloed heeft op de procedure. Het begrip ‘pleeggezin’ is moeilijk te vertalen, dus we informeren vooral breed.” „Als de biologische ouders hun fiat geven voor de plaatsing, is het voor de jongere ook makkelijker te aanvaarden dat de pleegouders een opvoedende rol opnemen”, vult Karl Brabants aan.

„Kiezen is moeilijk voor Noman. In Afghanistan is er weinig keuze”

Intussen blijft er nood aan nieuwe kandidaat-pleeggezinnen, zeker nu recente afspraken met Fedasil en het Agentschap Jongerenwelzijn het mogelijk maken vluchtelingen tot dertien jaar vrijwel meteen in een gezin te plaatsen. „Komen ze eerst terecht in een opvangcentrum, dan krijgen ze snel een band met de plek en andere jongeren. Soms willen ze daardoor geen pleeggezin overwegen”, zegt Brabants. „Dat is jammer, want een gezin kan hen kansen tot ontwikke-

ling bieden, meer hulp bij huiswerk en een stimulans om de taal te leren.” De eerste snelle plaatsingen bleken succesvol. Six: „Hopelijk is dat het begin van een groter verhaal.”

Ook met Noman gaat het voorlopig goed. Hij leert in het deeltijds onderwijs het vak van fietmaker en volgt stage in Lokeren. „Bij een man die zelf een pleegzoon heeft. Hij leert er veel meer dan fietsen maken”, zegt Reynaert. „Emran doet zijn deel in het huishouden en is goed met de kinderen. Ze zien hem als een grote broer.”

Pleegzorg en Minor-Dnako organiseren ook ontmoetingsdagen met pleegouders en jongeren. „Daar stellen mensen vast dat ze struikelen over dezelfde kleine dingen”, zegt Six. Zo verbaasde Noman zich aanvankelijk over de honden die samenleven met zijn pleeggezin. „Hij kende enkel straathonden. Hij was bang, maar liet het niet merken”, zegt Reynaert. „Al bij onze tweede ontmoeting, in het park vlakbij, stelde hij zelf voor de leiband over te nemen.”

„Voor de grote gesprekken, bijvoorbeeld over gelijkheid tussen mannen en vrouwen, gaan we niet plechtig aan tafel zitten”, vervolgt Reynaert. „We hebben het er veeleer over *tussen de soep en patatten*. En al snel ontdekten we dat we iets delen dat ons moeilijke hordes helpt nemen: humor doet enorm veel.”

Een niet-begeleide minderjarige opvangen? Info via 016 23 97 75, info@pleegzorgvlaanderen.be en www.pleegzorgvlaanderen.be (klik door naar „Ik wil mijn huis delen”).

* Noman is een schuilnaam

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be

STANDPUNT

Luk VANMAERCKE

Meer dan hun plicht

„Vanaf hoeveel jaren kan men over een traditie spreken? Als catechist probeer ik er eentje uit te bouwen. Enkele weken geleden trok ik voor het derde opeenvolgende jaar met mijn vormelingen naar het plaatselijke woon-zorgcentrum. We doen er met de bewoners lichte lichaams oefeningen en bezoeken hen aansluitend op hun kamer. Spectaculair is het niet, maar deugddoend des te meer, voor bewoners en kinderen.

Dat we elk jaar welkom zijn, hebben we te danken aan Brigitte. Zij is animator in het woon-zorgcentrum. Als ik haar bezig zie, valt het me telkens op dat er mensen zijn die hun baan net dat tikkeltje anders uitoefenen. Een mens gaat natuurlijk uit werken om een inkomen te hebben, maar sommigen doen meer dan dat. Hun werk stopt niet bij wat ze moeten doen. Er is altijd iets extra. Ze zien niet enkel hun loon als motivatie, maar evengoed het werk zelf. Zo iemand is Brigitte.

Of ze altijd op zaterdag werkt? Ze glimlacht wanneer ik het vraag. Antwoorden doet ze aanvankelijk niet. Dat hoeft ook niet, ik lees het antwoord het in haar ogen. Natuurlijk is ze vandaag speciaal voor ons gekomen. Bovenop haar reguliere werkdagen. Waarom doet ze dat? Uit liefde voor de bewoners van het woon-zorgcentrum. Ze weet hoe fijn die mensen het bezoek van onze kinderen vinden. „Kijk hoe de lichtjes in hun ogen fonkelen”, zegt ze. Ze heeft gelijk. Zou ze beseffen dat ze die lichtjes zelf heeft aangestoken? De bewoners spreken vol tederheid over haar. Hun Brigitte. Wat fijn dat wij ons even in haar rol mogen inleven.

Geluk lijkt op de vijf broden en twee vissen uit het evangelie. Hoe meer je uitdeelt, hoe meer je overhoudt

Op onze ronde door het woon-zorgcentrum luisteren de kinderen met oprechte belangstelling naar de verhalen van de bejaarden. De stille Nora springt letterlijk op van enthousiasme bij hun bezoek. Gisèle, al jaren blind, vertelt over haar nierdialyses. Drie keer per week, telkens een halve dag lang. De kinderen mogen even voelen aan haar onderhuidse shunt. Didine is de spraakwaterfall van dienst. Ze laat de kinderen een speeltje vissen uit een grabbelton.

Mensen die hun werk met hart en ziel doen zijn een vreugde voor onze samenleving. De apotheker die zijn patiënten bijstaat met goede raad. De loketbediende die meer doet dan de volgende klant afhandelen. De dame aan de kassa die haar klanten persoonlijk kent. De kruidenier die een medewerker uitstuurt om de boodschappentas van een oudere dame te dragen. De kaartjesknipper die de onervaren reiziger op de juiste aansluiting wijst. Of die bij zijn aankondigingen een grapje durft te maken. Ik ken er één die aankondigingen doet zoals „Welkom in het aardige Aarschot”, of „We komen aan in het levendige Leuven, de parel van Vlaams-Brabant”. Heerlijk toch? Zij maken uw dag, deze mensen.

We zien ze gelukkig ook in verantwoordelijke functies. De burgemeester die dag en nacht in de weer is voor de inwoners van zijn of haar gemeente. De minister die niet louter aan de cijfers denkt, maar het welzijn van mensen voor ogen heeft. De bedrijfsleider die voor zijn klanten een echt goed product wil maken en dat in partnerschap met de werknemers doet. De bisschop die slachtoffers van seksueel misbruik niet uit de weg gaat, maar hen persoonlijk ontvangt en daartoe alle nodige tijd vrijmaakt.

Mensen die meer doen dan hun plicht dus. Voor wie niet het maandloon, maar het geluk van de medemens een drijfveer is. Ze worden daar overigens zelf ook gelukkiger van. Wat dat betreft lijkt geluk op de vijf broden en twee vissen uit het Lucasevangelie. Hoe meer je ervan uitdeelt, hoe meer je finaal overhoudt.

Hoe het in het rusthuis afliep? Naarmate de voormiddag vorderde, zagen we Brigitte steeds meer stralen. We konden er bijna een lampje op aansluiten. Volgend jaar gaan we terug. Zeker weten. 99

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be

Noman woont sinds eind november bij Elena Reynaert en haar gezin. © Kristof Ghyselincx